

# РЕШЕНИЕ

№ 5732

гр. София, 19.02.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,**  
в публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Адриан Янев**

като разгледа дело номер **1170** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).

Образувано е по жалба на „Юробанк България“ АД срещу Заповед № 948 от 19.10.2023 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

С жалбата се поддържа нарушение на процесуалните правила, тъй като не са обсъдени всички доказателства, подадени след съставянето на АУАН. Развиват се доводи за неспазване на сроковете по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Счита, че служителят, който е съставил констативния протокол, послужил за издаване на АУАН, няма правомощия да извършва проверки и да съставя този документ. Правят се възражения за свидетеля, посочен в АУАН. Поддържа за нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 7 АПК, тъй като не е посочено пред кой орган може да се обжалва заповедта. Органът не съобразил възраженията, направени срещу АУАН. Поддържа, че всички разходни компоненти, формиращи ГПР по кредита, са ясно и недвусмислено посочени. На интернет страницата на банката била предоставена информация за пакетна програма „Моето семейство“ и за условията, при които се предлага на потребителите без такса за откриване и такса за обслужване на основната сметка по програмата за първата година. Поддържа се, че това е включено в процесния договор за кредит, а именно за първите 12 месеца, считано от датата на откриване на сметката по пакетната програма „Моето семейство“, титулярят не дължи месечна такса за нейното обслужване. Твърди се, че тази такса не е била начислявана на кредитополучателя. Излага съображения за формирането на ГПР, според които на основание чл. 11, ал. 1,

т. 10 и т. 3, б. „д“ от Приложение № 1 към чл. 19, ал. 1 ЗПК следвало месечната такса за обслужване на програма „Моето семейство“ да се начислят за целия срок на договора (120 месеца), а не за 108 месеца, както е приел органът. Поддържа, че сключването на договор не попада в понятието „търговска практика“, тъй като регламентира конкретните права и задължения по кредита. Развиват се съображения за противоречие с целта на закона.

Ответната страна – председателят на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

От преписката се установява, че пред Комисията за защита на потребителите е подадена жалба от Д. Н., с която се правят оплаквания, че при сключване на договор за кредит „Юробанк България“ АД не представила проект на договора. Счита за неясна методиката за определяне на лихвения процент. Твърди за неравноправни клаузите по договора, предвиждащи при отказ на избрана пакета програма да се увеличи размерът на лихвата с 3,5 %.

По повод жалбата е извършена проверка в банковия офис в [населено място] от служители на Комисия за защита на потребителите, обективизирана в Констативен протокол № К-2733710/15.05.2023 г. Със същия са дадени указания за представяне на становище по жалбата, договор № FL1356064/16.02.2023 г., погасителен план и други документи.

Подадена е молба вх. № Р-030581/29.05.2023 г. от „Юробанк България“ АД, с която се изразява становище по жалбата. Посочва се, че клиентът дължи такса за обслужване на разплащателна сметка, която се създава и открива с цел обслужване на кредита и се извършва на база отделен договор. Пояснено е, че разликата между общо дължимата сума по договора в размер на 79 640, 60 лева и общо дължимата сума по плащанията по погасителния план в размер на 78 398,60 лева се дължи на това, че в общо дължимата сума по договора освен главница по кредита се включват и всички разходи, формиращи ГПР, а именно: лихва, такса за оценка на кредитоспособността, такса за откриване и месечна такса за поддръжане на разплащателна сметка с пакетна програма, месечна такса за поддръжка на сметка за обслужване на кредита и застрахователна премия.

С молбата е приложен договор за потребителски кредит № FL1356064/16.02.2023г. и погасителен план.

В чл. 1, ал. 1 от договор за кредит № FL1356064/16.02.2023 г. е уговорено предоставянето на кредит в размер на 60 000 лева. В чл. 2, ал. 1 от договора е уговорено, че кредитът се отпуска по определена сметка в банката на името на кредитополучателя, за откриването на която е необходимо сключване на договор за откриване на разплащателна сметка между кредитополучателя и банката.

В чл. 3, ал. 9 от договора е посочено, че ГПР по отпуснатия кредит е 6,11 %, а общата сума, дължима от кредитополучателя е 79 640 лева, изчислена към момента на сключване на договора. В чл. 5, т. 2 от договора е уговорено заплащането на месечна

такса за обслужване на разплащателна сметка, разкрита за обслужване на потребителския кредит при условията на сключения договор за сметка, като към датата на подписване на настоящия договор таксата е в размер на 3,50 лева. В случай, че кредитополучателят ползва програма за комплексно банково обслужване „Моето семейство“ за периода, в който я ползва не дължи месечна такса за обслужване на разплащателната сметка, разкрита по чл. 2, ал. 1, а в посочения период дължи месечна такса за обслужване на разплащателната сметка към съответната програма в размер и условия съгласно сключения договор по програмата.

С чл. 7, ал. 1 от договора е уговорено, че кредитополучателят погасява кредита на анюитетни месечни вноски, включващи лихва и главница и посочени като брой, размери и падежна дата в Погасителния план, неразделна част от договора.

Представен е Погасителния план към договора, в който е записано, че главницата е в размер на 60 000 лева, като начало на усвояване на кредита е 16.02.2023 г., а крайна дата на изплащането му е 16.02.2023 г., т. е. 10 години или 120 месечни вноски. Месечната вноска е 617,50 лева, а общо дължимата сума по договора е 78 398,60 лева.

По преписката е съставен втори Констативен протокол № К-2733738/30.05.2023 г., с който са анализирани представените от банката документи.

Изпратено е писмо вх. № Р-03-581/26.06.2023 г. (л. 30 – 32 от делото) от „Юробанк България“ АД, с което се обяснява разликата между общо дължимата сума по кредита в размер на 78 398,60 лева, посочена в договора, и общо дължимата сума по кредита в размер на 79 640,60 лева, посочена в погасителния план. Банката пояснява, че тази разлика от 1 242 лева е формирана от следните компонентни: такса за оценка за кредитоспособност в размер на 300 лева и такса за обслужване на пакетна програма в размер на 942 лева, платима месечно 7,85 лева за 120 месеца. Разяснено е, че по програма „Welcome“ за клиенти на банката ползват програма „Моето семейство“ не се дължи такса за откриване на пакетна програма и не се дължи такса за месечно обслужване за 12 месеца.

Към молбата се прилага договор за ползване на банкови услуги (разплащателна сметка) „Моето семейство“ по програма „Welcome“, сключен между „Юробанк България“ АД и Д. Н.. Предметът на договора включва откриване на разплащателна сметка в лева по програма „Моето семейство“. В чл. 2, ал. 5 от договора за разплащателна сметка е уговорено, че за откриване на сметката не се дължи такса за откриване, предвидена в тарифата на банката, а в ал. 6 е посочено, че за първите 12 месеца, считано от дата на откриване на сметката, не се дължи месечна такса за обслужване на сметката, предвидена в Тарифата на банката.

По преписката е приложено извлечение от 30.05.2023 г. на интернет сайта (postbank.bg) на „Юробанк България“ АД (л. 47 – 48 от делото), от което е видно публикувана информация за предоставяне на следната банкова услуга: пакетна програма „Моето семейство“ за нов потребителски кредит и нов жилищно – ипотечен кредит по програма „Welcome“. Отражено е, че за този банков продукт за периода от 16.01.2023 г. до 31.03.2023 г. не се дължи такса за откриване на основната сметка и не се дължи такса за месечно обслужване за 12 месеца на основната сметка.

От т. 2 към Протокол № 34/25.09.2023 г. се установява проведено заседание на КЗП, на което е взето решение, че „Юробанк България“ АД при упражняване на своята дейност използва нелоялна заблуждаваща търговска практика.

Последвало е издаването на оспорваната Заповед № 948 от 19.10.2023 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на основание чл. 68л,

ал. 1, вр. чл. 68в, вр. чл. 68д, ал. 1, предл. „първо“, вр. чл. 68г, ал. 4 ЗЗП, е забранено на „Юробанк България“ АД при упражняване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, изразяваща се в предоставяне на невярна и подвеждаща информация в сайта на банката postbank.bg за предлагане на пакетна програма „Моето семейство“ на физически лица и в договор за предоставяне на банкови услуги по програма „Моето семейство“, без такса за първата година, като впоследствие при сключването на договор за потребителски кредит включва такса за обслужване за целия период на кредита, включително и за първите 12 месеца, осъществявайки състава на нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) във връзка с чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в ЗЗП.

Административният орган е приел, че на интернет сайта (postbank.bg) на „Юробанк България“ АД е публикувана следната информация: „Банката предлага пакетна програма „Моето семейство“ без такса за откриване и такса за обслужване на основана сметка по програмата за първата една година, при кандидатстване за нов потребителски кредит или нов жилищно – ипотечен кредит по програма „Welcome“ на Пощенска банка, в периода от 16.01.2023 г. до 31.03.2023 г., при последвало одобрение и усвояване на отпуснатия потребителски кредит в посочения период, респ. подадено искане за усвояване на жилищно – ипотечния кредит в срок до 31.05.2023 г. и при превод на работната заплата по основната сметка по пакетна програма „Моето семейство“.

Органът е обсъдил сключения между „Юробанк България“ АД и Д. Н. договор от 16.02.2023 г. за предоставяне на банкови услуги по програма „Моето семейство“, ползващи кредит по програма „Welcome“, според който не се дължи такса за откриване и такса за обслужване на основна сметка по програма „Моето семейство“ за първата една година от срока на договора.

В мотивите е отразено за сключен договор за кредит № FL1356064/16.02.2023 г. между „Юробанк България“ АД и Д. Н., в който е начислена сума в размер на 942 лева, представляваща месечна такса от 7,85 лева за 120 месеца, т. е. за целия срок на договора. В тази връзка се е позовал на становище на жалбоподателя, в което е разяснено какви компонентни са включени в сумата от 1 242 лева (сбор от 942 лева – такси и 300 лева – такса за оценка за кредитоспособност), представляваща разликата от 79 640,60 лева по договора за кредит и сумата от 78 398,60 лева по погасителния план.

Органът е приел, че банката използва заблуждаваща нелоялна търговска практика, тъй като е невярна и подвеждаща предоставената информация на интернет сайта (postbank.bg) и в договора от 16.02.2023 г. за банкови услуги по програма „Моето семейство“. Наличието на невярна и подвеждаща информация за предлагане на пакетна програма без такса за първата година може да е основание потребителят да вземе решение да сключи договор за тази програма, което не би взел без прилагане на практиката. Изложено е още, че при ползването на няколко кредитни продукта потребителят даже не би забелязал, че е начислена такса и за първата година.

По делото са изслушани основно и допълнително заключение на съдебно – счетоводна експертиза, според които по двете банкови сметки в „Юробанк България“ АД, ползвани от Д. Н. (едната открита по програма „Моето семейство“), не са начислявани и събирани такси за обслужване на сметка за първата година (от 16.02.2023 г. до 16.02.2024 г.). Съдът кредитира двете заключения, тъй като са

обосновани и намиращи опора в приложените към тях извлечения на двете сметки. Изслушано е заключение на съдебно компютърно – техническа експертиза, което съдът кредитира напълно като обективно, обосновано и логично. От същото се установява, че приложеното по делото извлечение (визуализация) на интернет сайта postbank.bg е било налична към датата на сключване на двата договора (за предоставяне на кредит и откриване на сметка) – 16.02.2023 г. и към датата на проверката, осъществена от служители на КЗП (месец май 2023 г.).

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи: Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Атакуваната заповед е издадена от компетентния орган по чл. 68л, ла. 1 ЗЗП, а именно председателят на Комисията за защита на потребителите.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Налице са ясни и конкретни мотиви и разпоредителна част.

Нарушението на чл. 59, ал. 2, т. 7 АПК не води до незаконосъобразност на акта, тъй като не се ограничава възможността за обжалването му, доколкото това е свързано с удължаване на срока за обжалването му – арг. чл. 140, ал. 1 АПК.

Заповедта е издадена при спазване на административнопроизводствени правила. Всички релевантните по случая факти са правилно установени, за което е извършена съответната проверка на съдържанието на интернет страницата на жалбоподателя и са взети под внимание представените от банката договори за кредит и откриване на сметка, т. е. не са налице нарушения на чл. 35 и чл. 36 АПК.

Не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. На „Юробанк България“ АД е дадена възможност да вземе становище по жалбата на потребителя и извършените проверки от служителите на комисията. Оспорващата страна се е възползвала от правото да изрази становище и да представи доказателства, подкрепящи твърденията си. В тази връзка е дадена възможност на жалбоподателя да участва в административното производство пред органа и да представя доказателства.

Неотносими са всички възражения, свързани със съставянето на АУАН, тъй като това има отношение в друго производство, а именно административнонаказателното производство. Предмет на обжалване в настоящото производство е принудителна административна мярка по чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, която е вид е вид административна принуда без санкционни последици. Същата следва да се разграничава от санкционен акт по ЗАНН, с който се налага административнонаказателна санкция. Касае за две различни производства, развиващи се пред различни органи и имащи различни цели. В съдебната практика е възприето, че административнонаказателната отговорност за виновно неизпълнение на административноправни задължения е независима и самостоятелна от административната принуда като вид държавна принуда, като основанийето за

налагането на ПАМ е самото нарушение.

Заповедта е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 68в ЗЗП забраняват се нелоялните търговски практики, а според чл. 68г, ал. 4 ЗЗП нелоялни са и заблуждаващите търговски практики по чл. 68д ЗЗП.

Съгласно чл. 68д, ал. 1 ЗЗП търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.

Фактическият състав на нарушението изисква кумулативно наличие на три обективни елемента: 1). да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; 2). тази търговска практика да съдържа невярна информация, която да е подвеждаща; 3). тази търговска практика да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика.

Според § 13, т. 23 ДР на ЗЗП „търговска практика“ е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребителя. В конкретния случай се установи, че е налице търговско съобщение в интернет сайта на жалбоподателя, адресирано до потребителите, което има за цел популяризиране на предлаганата банкова услуга по програма „Моето семейство“ за потребители, сключили договор за кредит (потребителски и/или ипотечен) по програма „Welcome“. Процесното съобщение съдържа информация, че не се дължи такса за откриване на основната сметка и не се дължи такса за месечно обслужване за 12 месеца на основната сметка при предоставяне на банкова услуга по пакетна програма „Моето семейство“ за нов потребителски кредит и нов жилищно – ипотечен кредит по програма „Welcome“. В този смисъл е налице първият елемент от фактическия състав (търговска практика, свързана с предлагането на услуги).

Принципно не се споделят другите изводи на органа, изразени в диспозитива, че търговската практика е осъществена допълнително чрез сключване на договор от 16.02.2023 г. за предоставяне на банкови услуги по програма „Моето семейство“, тъй като това е резултатът от осъществената търговската практика, т. е. вече е формирано и взето решението на потребителя в резултат на практиката. Вярно, че органът посочва допълнително договор за кредит, но на стр. 6, абзац 4 от оспорвания акт (л. 145 гръб от делото) се посочва следното в мотивите: „Наличието на невярна и подвеждаща информация за предлагане на пакетна програма без такса за първата година може да е основание потребителят да вземе решение да сключи договор за тази програма, което не би взел без прилагането на практиката“, т. е. според органа решението на потребителя се изразява в сключването на договора за банкова услуга по програма „Моето семейство“ (т.нар. за банкова разплащателна сметка), а не в сключването на договора за кредит. В този смисъл от мотивите на акта се налага извод, че търговската практика (търговското съобщение на интернет сайта) е насочена към потребителите за сключване на договор за банкова услуга по програма „Моето семейство“, а не за сключване на договор за кредит. В тази връзка органът посочва договора за кредит, за да обоснове невярната информация.

На следващо място следва да се установи дали тази практика съдържа невярна информация, която да е подвеждаща, т. е. дали действително за първите 12 месеца от срока на кредита се начислява месечна такса за основната сметка при предоставяне на банкова услуга по пакетна програма „Моето семейство“ за нов потребителски кредит и нов жилищен – ипотечен кредит по програма „Welcome“.

От приетите две заключения на съдебно – счетоводна експертиза се установи, че Д. Н. има две разплащателни банкови сметки в „Юробанк България“ АД, като едната е открита по програма „Моето семейство“. Категорично се установява, че по двете сметки не са начислявани и събирани такси за обслужване на сметката, открита по програма „Моето семейство“, за първата година от кредита (от 16.02.2023 г. до 16.02.2024г.). Посоченото кореспондира с клаузата по чл. 2, ал. 5 от договора за банкови услуги (разплащателна сметка) от 16.02.2023 г. по програма Моето семейство“, сключен между „Юробанк България“ АД и Д. Н., според която не се дължи месечна такса за обслужване на сметката за първите 12 месеца, считано от дата на откриване на сметката.

Горното означава, че предоставената информация на интернет сайта на банката, отнасяща се за недължимост на месечни такси за обслужване на сметка за първата една година, е вярна и не е налице заблуждаване на потребителя. Търговското съобщение на интернет сайта на банката отговоря на съдържанието на клаузите на сключения договор за банкови услуги по програма „Моето семейство“ и с последващите действия на банката, свързани с обслужването на разплащателната сметка за периода от 16.02.2023 г. до 16.02.2024г. По тези съображения съдът намира, че не е налице вторият елемент от фактическият състав на нелоялната търговска практика по чл. 68д, ал. 1 ЗЗП (търговската практика да съдържа невярна информация, която да е подвеждаща), което е самостоятелно основание за отмяна на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон.

Необходимо е да обсъди договора за кредит от 16.02.2023 г. и посочената в него клауза в чл. 3, ал. 9, където е посочено, че ГПР по отпуснатия кредит е 6,11 %, а общата сума, дължима от кредитополучателя е 79 640 лева, изчислена към момента на сключване на договора. Именно с тази клауза от договора органът обосновава невярната информация на търговското съобщение.

Съгласно погасителния план към договора за кредит общо дължимата сума по кредита (сбор от главница и възнаградителна лихва) е в размер на 78 398,60 лева. Безспорно разликата от 1 242 лева между сумата по погасителния план (78 398,60 лева) и по чл. 3, ал. 9 от договора (79 640 лева), включва 942 лева – такси за обслужване на сметка и 300 лева – такса за оценка за кредитоспособност. От своя страна тази сума от 942 лева представлява месечната такса за обслужване на сметка в размер на 7,85 лева за 120 месеца, т. е. за целия срок на договора за кредит. В този смисъл в чл. 3, ал. 9 от договора е включена таксата за обслужване на сметка за първите 12 месеца от срока на кредита, т. е. налице е несъответствие с търговското съобщение.

Преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата (в този смисъл решение № 7888/29.06.2015 г. по адм. д. № 1661/2015 г. по описа на ВАС).

Касае се за грешка при посочване на стойностите на задължителното в договора за кредит съдържание по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, а именно годишния процент на

разходите (ГПР) по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Тук е мястото да се посочи, че не се споделят възраженията, свързани с прилагането на т. 3, б. „л“ от Приложение № 1 към чл. 19, ал. 1 ЗПК, според които изчислението на ГПР по кредита се извършва при отчитане на следните допълнителни допускания: ако за ограничен период от време или за ограничена сума се предлагат различни лихвени проценти и различни разходи, се приема, че лихвеният процент и разходите, приложими за целия срок на договора за кредит, са тези с най-високите стойности.

Посочената норма се прилага само и единствено за наличието на действителни разходи, които за определен период са различни за останалия срок от договора (прилагат се по – високите стойности), но в настоящия случай липсва разход за такси за обслужване на сметка за първите 12 месеца. Следва да се прави разлика за разходи в по – нисък размер и липсата на такива по т. 3, б. „л“ от Приложение № 1 към чл. 19, ал. 1 ЗПК. Именно ГПР показва разходите по кредита (чл. 19, ал. 1 ЗПК), а при липса на такива, то няма как нещо, което не съществува да се включи в ГПР и „общата, дължима сума по кредита“ по § 1, т. 2 от ДР на ЗП. Именно по тези съображения не е следвало месечните такси за обслужване на сметка за първите 12 месеца да се включва в ГПР и общата, дължима сума по кредита. Обичайно при търговците този род грешки са за неотразявани на компонентни (напр. определени разходи) в ГПР и общата сума, за да бъдат „по – атрактивни и привличащи“ тези стойности за потребителите, а не обратно – да се начислят такива, каквито не могат да се съберат според клаузите на договорите.

Грешката в ГПР и общата, дължима сума по кредита по § 1, т. 2 от ДР на ЗП не следва да се разглежда изолирано, а съвместно с другите клаузи. В чл. 2, ал. 1 от договора за кредит е уговорено, че кредитът се отпуска по определена сметка в банката на името на кредитополучателя, за откриването на която е необходимо сключване на договор за откриване на разплащателна сметка между кредитополучателя и банката. В чл. 5, т. 2 от договора за кредит е уговорено, че ако кредитополучателят ползва програма за комплексно банково обслужване „Моето семейство“ за периода, в който я ползва не дължи месечна такса за обслужване на разплащателната сметка, разкрита по чл. 2, ал. 1, а в посочения период дължи месечна такса за обслужване на разплащателната сметка към съответната програма в размер и условия съгласно сключения договор по програмата. С чл. 7, ал. 1 от договора е уговорено, че кредитополучателят погасява кредита на анюитетни месечни вноски, включващи лихва и главница и посочени като брой, размери и падежна дата в Погасителния план, неразделна част от договора.

Горното означава, че от една страна чл. 2, ал. 1 и чл. 5, т. 2 от договора за кредит препращат към друг договор (договор за банкова услуга по програма „Моето семейство“) във връзка с обслужването на разплащателната сметка, а от друга страна с чл. 7, ал. 1 се препраща към погасителния план във връзка с останалите плащания по кредита – главница и възнаградителна лихва. В същото време в погасителния план не са включени такси за обслужване на сметка, а в препратения договор за банкови услуги изрично е записано недължимостта на такса за сметка за първата година. По този начин тази грешка няма самостоятелно значение и няма как да доведе до начисляване на процесните такси за 12 месеца, т. е. не е възможно тяхното събиране от потребителя. В тази връзка обсъжданата грешка, съобразявайки съвкупно чл. 2, ал.



1 и чл. 5, т. 2 от договора за кредит, чл. 2, ал. 5 от договора за банкови услуги по програма „Моето семейство“ и действията на банката при обслужването на сметката (липсата на начислени такси), не обосновава извод за представяне на невярна информация.

Не е налице и третият елемент от фактическия състав. Според органа взетото търговското решение от потребителя се изразява в сключването на договор за банкови услуги по програма „Моето семейство“ (стр. 6, абзац 4 от оспорвания акт или л. 145 гръб от делото). Този договор изцяло съответства на търговското съобщение на интернет сайта на банката, доколкото съгласно чл. 2, ал. 5 от обсъждания договор не се дължи такса за обслужване на сметка за първите 12 месеца. В тази връзка не е налице опорочаване на търговско решение на потребител, вследствие на невярна информация, представена от банката, т. е. договорът за банкови услуги е сключен съобразно условията на изложеното в интернет сайта. Всичко друго би имало значение за начина на изпълнение на задължения по договора, но това е извън фактическия състав на заблуждаваща търговска практика като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика.

Единствено за допълнение следва да се посочи, че сключването на договора за сметка няма отношение при вземане на решение за потребителя за сключване на договора за кредит. Това не се поддържа от органа, но за изчерпателност следва да се има предвид, че незаплащането на месечни такси за 1 година (общо 90 лева) не в водещ фактор при вземането на решение за сключване на договор за кредит в размер на 60 000 лева от страна на средния потребител, който е разумен, внимателен и средно информиран гражданин.

Горното налага извод за основателност на жалбата, а на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК оспореният акт следва да се отмени.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски. Същите са в размер на 50 лева за държавна такса, 1 000 лева – депозит за вещо лице по съдебно – техническа експертиза и 700 лева - депозит за вещо лице по двете съдебно – счетоводни експертизи. Следва да се присъди и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, който е минималният размер, съответстващ на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП. В този смисъл общият размер на разноските е 1 850 лева.

По изложените съображения, съдът

### РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 948 от 19.10.2023 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на „Юробанк България“ АД сумата в размер на 1 850 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

